

Het seintje

Het markiezinnetje de Rennedon sliep nog, in haar afgesloten en geparfumeerde kamer, in haar grote, zachte, lage bed, tussen haar lichte batisten lakens die zo fijn als kant waren, zo strelend als een kus. Ze sliep alleen, rustig, de gelukkige en diepe slaap van een gescheiden vrouw.

Ze werd wakker van het geluid van opgewonden stemmen in de kleine blauwe salon. Ze herkende haar goede vriendin, het baronesje de Grangerie, die naar binnen wilde en ruzie maakte met het kamermeisje dat de deur van haar meesteres bewaakte.

Het markiezinnetje stond op, schoof de grendels weg, draaide de sleutel om, tilde haar deurgordijntje op en vertoonde haar hoofd, dat schuil ging achter een wolk van haren.

'Wat is er met jou aan de hand dat je zo vroeg komt?' vroeg ze. 'Het is nog niet eens negen uur.'

Het baronesje, dat er heel bleek, zenuwachtig en koortsachtig uitzag, antwoordde: 'Ik moet je spreken, er is me iets afschuwelijks overkomen.'

'Kom binnen, lieverd.'

Ze kwam binnen, ze omhelsden elkaar en het markiezinnetje kroop weer in bed, terwijl het kamermeisje de ramen opendeed en de frisse lucht en de dag binnenliet. Nadat ze was weggegaan, zei mme de Rennedon: 'Vertel op.'

Mme de Grangerie begon te huilen, en stortte die heldere tranen die vrouwen alleen maar charmanter maken. Ze stamelde zonder haar ogen af te veggen, zodat ze niet rood zouden worden: 'O, liefje, het is ontzettend, ontzettend wat me is overkomen. Ik heb de hele nacht niet geslapen, maar dan ook geen minuut, geen minuut, hoor je! Hier, voel eens hoe mijn hart te keer gaat.'

Ze pakte de hand van haar vriendin en legde die op haar borst, op dat ronde, stevige omhulsel van een vrouwenhart, dat voor mannen meestal al voldoende is en hen ervan weerhoudt er nog iets onder te zoeken. Haar hart klopte inderdaad heftig. Ze ging verder:

'Het is gisteren in de loop van de dag gebeurd . . . tegen vier uur . . . of half vijf. Ik weet het niet precies. Je kent mijn appartement; je weet dat mijn salonnetje, waar ik altijd zit, aan de rue Saint-Lazare ligt, op de eerste etage, en dat ik er dol op ben om bij het raam te zitten en naar de mensen te kijken. Die buurt bij het station is zo vrolijk, zo druk, zo levendig . . . Enfin, ik houd ervan! Gisteren zat ik dus op de lage stoel die ik in de nis van mijn raam heb laten zetten. Het raam stond open en ik dacht nergens aan: ik ademde de blauwe lucht in. Je weet toch nog wel wat een mooi weer het gisteren was!

Opeens zie ik dat er aan de overkant van de straat ook een vrouw voor het raam zit, een vrouw in het rood; ik was in het mauve, je weet wel, mijn mooie mauve jurk. Ik kende haar niet, die vrouw, ze is een nieuwe huurster die daar sinds een maand woont. En aangezien het de hele maand heeft geregend, had ik haar nog niet gezien. Maar ik zag meteen dat het een slechte vrouw was. Eerst vond ik het walgelijk en het ergerde me dat ze daar, net als ik, voor het raam zat; maar geleidelijk aan kreeg ik er plezier in om haar zo te bekijken. Ze leunde op haar ellebogen en gluurde naar de mannen en de mannen keken ook alle-

maal naar haar, of tenminste, bijna allemaal. Het leek wel alsof ze door iets gewaarschuwd werden als ze in de buurt van het huis kwamen, dat ze haar roken zoals de honden het wild ruiken, want ze tilden plotseling hun hoofd op en wisselden heel snel een blik met haar, een blik van verstandhouding. De hare zei: "Wil je?"

De hunne antwoordde: "Geen tijd", of "Een andere keer" of "Geen geld" of "Uit mijn ogen, sloerie!" Die laatste zin sprak uit de ogen van de keurige huisvaders.

Je hebt er geen idee van hoe grappig het was haar zo bezig te zien met het uitoefenen van haar beroep. Soms deed ze ineens het raam dicht en zag ik een meneer haar deur binnengaan. Die had ze te pakken, zoals een hengelaar een visje binnenhaalt. Toen begon ik op mijn horloge te kijken. Ze bleven twaalf tot twintig minuten binnen, nooit langer. Echt, ze ging me steeds meer interesseren, die spin. En ze was ook niet lelijk, die vrouw.

Ik vroeg me af: "Hoe krijgt ze het voor elkaar om zich zo vlug en zo duidelijk verstaanbaar te maken? Kijkt ze niet alleen, maar maakt ze ook een beweging met haar hoofd of een handgebaar?"

En ik pakte mijn toneelkijker er bij om haar de kunst eens goed af te kijken. O, het was heel eenvoudig: eerst een blik, dan een glimlachje, dan een heel klein gebaar met haar hoofd dat zeggen wilde: "Kom je boven?" Maar zo licht, zo vaag, zo onopvallend, dat je er echt slag van moest hebben om het net zo goed te doen als zij.

En ik vroeg me af: "Zou ik het ook zo goed kunnen, dat knikje van beneden naar boven, zo brutaal en lief tegelijk." Want het was heel lief, dat gebaar van haar.

En ik ging het voor de spiegel proberen. Lieve kind, ik deed het beter dan zij, veel beter! Opgetogen ging ik weer bij het raam zitten.

Ze ving nu niemand meer, die arme vrouw, niemand meer. Ze had werkelijk geen geluk. Het moet toch wel vreselijk zijn om op die manier je brood te verdienen, vreselijk en soms ook amusant, want je hebt natuurlijk ook wel eens aardige types onder die mannen die je op straat ontmoet. Ze liepen nu allemaal aan mijn kant van de straat en niet meer aan de overkant, want de zon was gedraaid. Achter elkaar kwamen ze langs, jonge, oude, donkere, blonde, grijze en witte mannen.

Ik zag er heel aardige bij, werkelijk heel aardige, veel leuker dan mijn man en de jouwe, je ex-man dan, want jij bent nu gescheiden. Jij kunt nu kiezen.

Ik zei tegen mezelf: "Als ik hun een teken gaf, zouden ze me dan begrijpen? Ik ben tenslotte een fatsoenlijke vrouw." En toen kreeg ik ineens een onbedwingbare behoefte, zoals zwangere vrouwen dat soms hebben, weet je wel, een verschrikkelijke behoefte waaraan ik geen weerstand kon bieden. Ik heb dat soms. Wat is zoiets stom, hè? Ik geloof dat wij vrouwen apezielen hebben. Ze hebben me trouwens eens verteld (een dokter heeft me dat gezegd) dat de hersens van een aap veel op de onze lijken. Wij moeten altijd iemand nadoen. We doen onze mannen na als we van ze houden, in de eerste maand van ons huwelijk, en daarna onze minnaars, onze vriendinnen, onze biechtvaders, als ze aardig zijn. We nemen hun manier van denken over, hun manier van praten, hun uitdrukkingen, hun gebaren, alles. Het is stompzinig.

Enfin, als ik ál te sterk in de verleiding kom om iets te doen, dan doe ik het altijd.

Ik zeg dus tegen mezelf: "Vooruit, ik ga het op eentje uitproberen, eentje maar, om eens te zien wat er gebeurt. Wat kan me gebeuren? Niets! We glimlachen tegen elkaar en dat is dat, ik zie hem nooit meer terug. En als ik hem wel zie, zal hij me niet herkennen, en als

hij me wel herkent, ontken ik het natuurlijk!" Ik begin dus mijn keus te maken. Ik wou er één die knap was, heel knap. Opeens zie ik een lange, blonde man aankomen, die er heel goed uitziet. Ik hou van blonde mannen, weet je. Ik kijk hem aan. Hij kijkt mij aan. Ik glimlach, hij glimlacht, ik maak het gebaar – o, nauwelijks, nauwelijks – hij knikt van ja en lieve kind, daar gaat hij naar binnen! Hij gaat de grote toegangspoort in.

Je kunt je niet voorstellen wat er op dat moment door me heenging! Ik dacht dat ik gek werd. O, wat was ik bang! Stel je voor dat hij de bedienden aansprak! Joseph bijvoorbeeld, die zo aan mijn man verknocht is. Joseph zou vast gedacht hebben dat ik die meneer al lang kende.

Wat moest ik doen, zeg jij eens wat ik had moeten doen? Zo meteen zou hij aanbellen, binnen een seconde. Zeg eens, wat moest ik doen? Ik dacht dat het het beste was om hem tegemoet te rennen, hem te zeggen dat hij zich vergiste en hem te smeken om weg te gaan. Hij zou medelijden hebben met een vrouw, een arme vrouw! Ik haast me dus naar de deur en doe hem open op het ogenblik dat hij zijn hand op de bel legt.

Helemaal van streek stamel ik: "Gaat u weg meneer, gaat u weg, u vergist u, ik ben een fatsoenlijke vrouw, een getrouwde vrouw. Het is een vergissing, een afschuwelijke vergissing, ik zag u voor een vriend aan die sterk op u lijkt. Heb medelijden met me, meneer."

En daar begint hij me te lachen, liefje, en hij zegt: "Dag schatje. Weet je, ik ken dat verhaaltje van je. Je bent getrouwd, dat kost twee louis in plaats van één. Je krijgt ze. Kom, wijs me de weg maar."

En hij duwt me naar binnen en doet de deur dicht. En als ik helemaal ontzet voor hem blijf staan, geeft hij me een zoen, slaat zijn armen om mijn middel en duwt me de salon in die ik open had gelaten.

En dan begint hij alles als een taxateur te bekijken en zegt: "Verduiveld, het is gezellig bij jou, heel chic! Je moet op het ogenblik aardig aan lager wal zijn geraakt dat je voor het raam zit!"

Ik begin weer te smeken: "O, meneer, gaat u toch weg. Mijn man kan zo thuiskomen. Hij kan ieder ogenblik komen, het is zijn tijd! Ik zweer u dat u zich vergist!"

Daarop antwoordt hij heel rustig: "Kom, schoonheid, nu heb je genoeg komedie gespeeld. Als je man thuis komt, geef ik hem een knaak om aan de overkant wat te gaan drinken."

Toen hij op de schoorsteen de foto van Raoul zag staan, vroeg hij:

"Is dat je . . . je man?"

"Ja, dat is hem."

"Hij lijkt me een aardige ploert. En wie is dat daar, één van je vriendinnen?"

Dat was jouw foto, lieverd, weet je wel, die in je baljurk. Ik wist niet meer wat ik zei, ik stotterde:

"Ja, dat is een vriendin van me."

En op dat moment begint de pendule vijf uur te slaan, en Raoul komt iedere dag om half zes thuis! Als hij eens thuiskwam voor die ander weg was, stel je voor! En toen . . . en toen . . . heb ik mijn hoofd verloren . . . helemaal . . . ik dacht . . . ik dacht . . . dat . . . dat het 't beste was . . . om . . . om . . . om die man weg te werken . . . zo gauw mogelijk . . . hoe eerder het voorbij zou zijn . . . begrijp je . . . en . . . nou ja . . . nou ja . . .

omdat het moest . . . en het moest, liefje . . . anders was hij niet weg gegaan . . . Dus . . . ik heb . . . ik heb . . . de grendel op de deur van de salon gedaan . . . Nu weet je het.'

Het markiezinnetje de Rennedon was in lachen uitgebarsten, in schaterlachen zelfs, ze stopte haar hoofd in haar kussen en haar hele bed schudde ervan.

Toen ze een beetje tot bedaren was gekomen, vroeg ze:

'En . . . en . . . het was een knappe vent?'

'Ja zeker.'

'Beklaag je je dan?'

'Maar . . . maar, zie je, lieverd, hij heeft gezegd . . . dat hij morgen op dezelfde tijd terug zou komen . . . en ik . . . ik ben doodsbang . . . Je hebt geen idee hoe koppig hij is . . . en eigenwijs . . . Wat moet ik doen . . . zeg eens . . . wat moet ik doen?'

Het markiezinnetje ging rechtop in bed zitten om na te denken en zei toen plotseling:

'Laat hem arresteren.'

Het baronesje was stomverbaasd. Ze stotterde:

'Wat? Wat zeg je daar? Wat haal je je in je hoofd? Hem laten arresteren? Hoe dan?'

'O, dat is heel eenvoudig. Je gaat naar de commissaris en je zegt dat een meneer je al drie maanden volgt, dat hij de onbeschaamdheid heeft gehad gisteren bij je boven te komen, dat hij bedreigd heeft morgen terug te zullen komen en dat je om bescherming van de wet vraagt. Dan geven ze je twee agenten en die zullen hem arresteren.'

'Maar lieverd, als hij vertelt . . .'

'Ze zullen hem heus niet geloven, dommerd, als jij je verhaal aan de commissaris maar goed in elkaar zet. Ze zullen jou geloven, omdat je een vrouw uit onberispelijke kringen bent.'

'O, dat durf ik nooit.'

'Je moet durven, liefje, anders ben je verloren.'

'Stel je voor dat hij me . . . dat hij me gaat beledigen . . . als ze hem arresteren.'

'Nou, dan heb je getuigen en laat je hem veroordelen.'

'Veroordelen?'

'Tot een schadevergoeding. In dit geval moet je onverbiddelijk zijn!'

'Ach ja, wat schadevergoedingen betreft . . . er is iets dat me erg dwars zit . . . heel erg . . . hij heeft twee louis bij me achter gelaten . . . op de schoorsteen.'

'Twee louis?'

'Ja.'

'Niet meer?'

'Nee.'

'Dat is weinig. Daardoor zou ik me vernederd gevoeld hebben. En?'

'En . . . wat moet ik met dat geld doen?'

Het markiezinnetje aarzelde even en zei toen ernstig:

'Lieverd . . . daar moet je . . . daarvan moet je een cadeautje voor je man kopen . . . dat is niet meer dan rechtvaardig.'